

LA FAMILIA CEL·LULA BASICA

En el transcurs dels anys el patrimoni soci-econòmic dels pobles, varia. El nostre poble, està dins una fase de renovació profunda, de les estructures mantingudes durant els últims anys.

No es pot negar el canvi que es gesta en el si de la família, com a nucli bàsic de configuració social. Les dificultats d'entesa dels pares amb els fills i dels fills amb els pares i l'estructura social existent, desenboca a una situació de canvi que ha arribat a les pròpies estructures de l'estat.

Amb tot aquest rebombori, ens queden unes deficiències d'estructura pròpies del moment i que si no som capaços d'enfrontar-nos amb elles, d'una forma eficient, se'n farà feixuc el nostre pas per aquest planeta.

La problemàtica de les pròpies relacions matrimoniales, en el camp jurídic i legalista; la problemàtica del reconeixement de l'edat de maduresa; la discriminació dins la jurisprudència i en el carrer de la dona; la marginació dels deficients físics i psíquics i la pròpia marginació que ens fem nosaltres mateixos, a mesura que la fortalesa de la joventut ens deixa.

Avui interessa resoldre d'aquests temes, del mal endegament dels quals en som culpables tots. Tots tenim l'esperança d'aconseguir-ho però no ens sabem crear el marc adequat per què ens en sortim.

El primer aspecte que hem de procurar combatre és el que ésser vell vol dir caducitat. Jo recordo que abans ser vell era un prestigi. Avui fins hi tot la paraula no agrada i es canvia moltes vegades pel mot anciana i moltes vegades si hom vol ésser discret, pel de «tercera edat». Arribar a vell no és una vergonya, és una raó natural.

Un altre aspecte es l'estructura socio-econòmica, amb que hom es troba en arribar a vell. Tots sabem que a mesura que anem arribant a la vellesa no tenim les mateixes condicions físiques que abans. (Ull viu! que per aquí hi pasarem tots, i aquesta és una de les qüestions en la que no hi ha discriminació, com tampoc ni hi ha amb la mort) i pel fet d'ésser un esdeveniment propi de la nostra naturalesa, no en podem fer una qüestió de discriminació. Aquest esperit ha de raure en els llocs de treball. No podem mantenir una societat amb una estructura social, exclusivament fixada pel rendiment individual, sinó que l'hem d'estructurar pensant amb la collectivitat. Mereix rebre una experiència d'una indústria sueca, la qual va treure les cadenes de producció (en les que la màquina marcava el ritme de treball i tenien el mateix moviment una persona de 20 anys com una de 55 anys) pel treball en equip. La feina es consignava en bloc als equips de treball. Dins cada equip hi ha treballadors de diferent edat, degudament compensats, els rendiments del conjunt va incrementar. Aquest és un fenomen de conscienciació de la funció col·lectiva dins la humanitat.

Totalment a l'inversa és el fet d'una fàbrica francesa, que comunicava l'any 1970 que el 69'1 % dels seus treballadors s'havien jubilat abans dels 65 anys, dels quals el 81'8 % ho havien fet per incapacitat productiva i només el 18'2 % per aprofitar-se de l'avantatge de l'anticipació. Es una clara demostració que en aquesta indústria es marginava l'individu, quan no obtenia els mateixos rendiments de producció a mesura que evoluciona el procés biològic.

D'altra banda la remuneració pròpia d'una persona al moment de la seva jubilació, cal que es mantingui equivalent al poder adquisitiu de la seva pròpia classificació de qualitat de treball. Es totalment antisocial que mentres tinguem força mantinguem la societat, i en el moment que les forces no ens permeten mantenir l'esforç prestat a la comunitat, aquesta se'n renti les mans.

L'estructura econòmica a replantejar cal que es faci des del punt de vista, que l'esforç aportat durant l'època propícia ha de revertir a l'època de necessitat, amb tot el prestigi i consideració. Desvaloritzarem o valoritzarem la moneda, però el que ha de quedar ben clar és que el poder adquisitiu de la categoria del treball s'ha de mantenir amb correlació.

Les nostres ciutats les hem de construir pensant amb que del deu al quinze per cent de la població està dins l'època de la vellesa i per tant es necessiten espais útils per desenvolupar les pròpies activitats. Perquè ésser vell no vol dir estar assegut a un banc de la plaça prenent el sol, sinó que vol dir participar en la dinàmica de la societat a un ritme adequat. Per exemple amb uns moments en que s'està redactant una constitució nova amb l'intent que duri molts anys, crec que els juristes jubilats tindrien quelcom a dir.

L'ésser vell no vol dir arraconar-se, sinó ésser un element actiu, perquè sols la mort acaba amb l'activitat. Tal com diu el Dr. Mòn i Pasqual. **NO ES TRACTE DE POSAR ANYS A LA VIDA SINO POSAR VIDA ALS ANYS.**

Lluís Figueras i Romangueras

El Arbitrio de Plus Valía en Las Franquesas del Vallés

La Cámara Oficial de Comercio, Industria y Navegación pone en conocimiento de los comerciantes e industriales de Las Franquesas del Vallés que en la Secretaría del Ayuntamiento se hallan expuestas al público, para examen y eventuales reclamaciones, dentro de un plazo que fine el próximo día 12, las nuevas tablas unitarias de valores de los terrenos sujetos al Arbitrio de Plus Valía, que habrían de regir durante los trienios 1977-1979 y 1978-1980, respectivamente.